

skab og havde altid interessante emner at drøfte og kastede dem ud på snart dansk, snart grønlandsk, medens Sálängúak stille serverede kaffe med dejligt hjemmebagt og skænkede skummende øl. Hendes øl var det bedste hjemmelavede øl i Grønland.

Absolut med på det nye var Otto Rosing tillige en bærer og formidler af den gode gamle grøn-

landske kultur – som netop de ældre grønlandske præster og kateketer var det, og han stod i første række.

– En storm er gået gennem skoven. Fire af de ældste og bedste træer faldt – hvert af dem særpræget. Der blev åbninger i skoven, hvor de stod. Det gælder ikke mindst, hvor den sidste faldt.

Vi vil ære deres minde!

BOGANMELDELSE

Jens Nielsen: nunap tunua inokarpok

Eller hvordan man altid kommer i tanker om Ejnar Mikkelsen. Privattryk, udsendt gennem Det grønlandske Selskab.

Et perledigt, oplevet af lægen Jens Nielsen, tegnet i Scoresbysund, formet og nedskrevet i Danmark – opdaget og tilrettelagt som bog af Helge Christensen, trykt af Gullander og udsendt den 23. december 1965 som privattryk gennem Det grønlandske Selskab på Ejnar Mikkelsens femogfirsårsdag som en hyldest og hilsen til Scoresbysunds grundlægger. Et dejligt skrift i fornemt tryk, der stadig kan købes af medlemmer såvel som ikke-medlemmer ved henvendelse til Det grønlandske Selskab, L. E. Bruunsvej 10, Charlottenlund, til en pris af kr. 15, hvoraf 10 kr. overrækkes Ejnar Mikkelsen til oprettelse af vuggestue, børnehave eller lignende i Scoresbysund.

Det er en bog sprængfyldt med sjove oplevelser. Som en snehare springer forfatteren over klipperne og nipper en blomst hist og her, fortsætter ud over isen og plumper i nu og da, før den opdager, at der er koldt polarvand mellem skodserne. Han tegner billede efter billede, springer hurtigt videre til det næste, både for at fængsle læseren til sidste linie – og fordi han udmærket ved, at det er sommermandens grønlandsophold, der giver den store erfaring, de rige

oplevelser, den dybe indsigt i problemernes mysterium – den halvvoxne årsunge er allerede blevet forsigtig og stikker fyldepenen i lommen, mens den toårige gemmer den i slædetasken, hvor den altid er frossen. Han tør ikke skrive, fordi han er blevet klar over, „at der endnu var meget, man ikke forstod.“

Det er en bog, man skal læse, for man mærker duften af fjeld og lyngbål og glæder sig over, at folket på landets bagside har lært at le. Det var Ejnar Mikkelsen, der gav dem landet med de fyldte kødgryder og vækkede latteren til live. Han vil leve deroppe på kysten, lige så længe der er sæl i det store åndehul mellem Kap Tobin og Kap Brewster.

„MIKI.“ Vi kender navnet, og vi holder af det. Det repræsenterer den mand, der mere end nogen anden har præget Grønlands østkyst. Den del, der hele tiden har været betragtet som landets bagside. Han har kæmpet og kæmper stadig for at fortælle hele verden, at der bor mennesker på bagsiden. Rigtige mennesker! Og for disse mennesker og deres samfund arbejder han utrætteligt. Han betragter østkysten som sin egen.

„Og den er vel egentlig også hans.“

Mon ikke Jens Nielsen snart igen drister sig til at fiske fyldepenen op af slædetasken og få den tørt op! Og måske kender Helge Christensen endnu et par perledykkere – for Gud, hvor vi savner dem i Grønlands TV-grå hverdag.

Chr. Vibe.